

Kâinatın Övüncü
Hz. MUHAMMED

Metin Köse

HECE YAYINLARI

Gün;
Kâinatta,
Gelmiş ve gelecek günlerin en güzeli.

Zaman;
Kâinatta,
Yaşanmış ve yaşanacak zamanların en güzeli.

Doğan;
Kâinatta,
Doğmuş ve doğacakların en güzeli.

Yer;
Arş'ı Ala'daki Mir'ac'ın
Yeryüzündeki izdüşümü
Şehirlerin anası Ümmül Kur'a,
İnsan diliyle Mekke

An;
Rebûlevvel'in on ikinci gecesi
Mekke'de ufuklar ağarırken
Vakitlerin sultanı seher vakti
Kâinatın Efendisi insanlığa teşrif etti.

Amine Hatun'un doğum sancıları artınca, beyaz bir kuş gelip sırtını sıvazladı. Kaseyle şerbet sununca etrafı nur kapladı.

Bebek doğduğunda başı secdede ve şehadet parmağı göğze doğruydu. Şifa Hatun Mukaddes Bebeği kucığına alıp emzirir-

ken birden gözleri karardı. Bebeği göremedi. Konuşmalar duydu: “*Kâinatı dolaştırın! Kâinat Efendisini tanıyıp bilin!*” Bu sözler Abdurrahman bin Avf’ın annesi Şifa Hatun’un aklından hiç bir zaman çıkmadı. Sürekli kulaklarında çınladı.

Mekke ilk kez böylesine aydınlandı. Çöl nihayet suya kavuşmuştu. Sidret’ül Münteha’nın yeryüzündeki izdüşümünde bir koşuşturma başladı.

“Nur topu bir torunun oldu!”

Böyle söylediler Abdülmuttalib’e, “Nur topu bir torunun oldu!” Abdülmuttalip yakınlarıyla birlikte Kâbe’deydi. Epeydir bu haberi bekliyordu. Sevinçle eve gitti. Nur yumağını kucığına alıp öptü, kokladı. Gözleri doldu. Bir süre sevdikten sonra, bebeği Ebu Talib’e uzattı: “Bu çocuk sana emanet! Sen amcasın! Bebeğin babası öldüğüne göre, onu gözetip korumak senin görevin!”

Kâinatın Efendisi doğduğunda, Hasan bin Sabit Medine’de henüz sekizinde bir çocuktü. Sokakta delicesine bağırıp koşan birini gördü, “Hey Yahudiler toplanın! Ahmed’in yıldızı bu gece doğdu!”

Kureyşliler etrafı araştırdılar. Birkaç ay önce ölen Abdullah’ın bir oğlu olduğunu öğrendiler. Gidip bebeğin sırtına baktılar. Sol kürek kemiğinin ucunda, tam kalbin hizasında bir nişan vardı. Keklik yumurtası gibi benekli, kırmızımsı, inciye benzer benlerden oluşan bir nişan. Yahudiler hayretler içindeydi. İçlerinden biri kendini tutamayıp bağırdı, “Eyvah! Peygamberlik İsrailoğulları’ndan tamamen gitti!”

Kâinatın Efendisi doğduğunda amcası Hz. Abbas henüz üç yaşında bir çocuktü. Kadınlar bebeği gösterip “Kardeşini öp!” dediler, öptü. Amcalardan Ebu Leheb ise büyüktü. Cariyesi Süveybe, “Müjde! Kardeşin Abdullah’ın Amine’den bir oğlu oldu!” dediğinde, gururlanıp coştı. O coşkuyla haber getiren cariyesi Süveybe’yi azad etti. Bebeği emzirenlerden biri de bu cariyeydi.

Abdülmuttalib, torunu dünyaya gelince öylesine sevindi ki, Mekke’de kutlamalar yaptı. Üç öğün ziyafetler verdi. Her mahal- lede develer kurban etti.

“Bebeğin adını ne koydun?”

Ziyafete katılanlardan biri bunu sorunca cevapladı Abdülmuttalib:

“Muhammed!”

“Neden atalarından birinin adını vermedin?”

“Allah’ın ve kullarının övmelerini istediğimden Muhammed adını verdim.”

Devir öyle bir devirdi ki, herşey kuraktı. Yetişmiyor, büyümüyor, artmıyordu. Kupkuru çöl. Suya hasret toprak, bir türlü çoğalmayan sürüler, bereketsiz bir dünya vardı. Bitkiler ve hayvanlar kuraktı. Çünkü insanlık kuraktı!

Yeryüzü, zulüm ve köleden geçilmiyordu. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömen zalimlerden geçilmiyordu. Zulmün elbisesi gurur ve kibirdi. Zalimler, zalimlerle zalimlik yarışına girmişti.

Rüzgârda savrulan kızgın çöl kumu sadece gözleri değil, gönülleri de görmez etmişti. Kurak topraklara nadiren düşen yağmur yeşertmediği gibi aniden bastırıldığından sel olup can alıyordu.

Hız. İbrahim (a.s)’ın bir zamanlar putları yıkıp nurunu bıraktığı Mekke’de, şimdi o nurdan eser yoktu. İnsan, asırlar önce yıkılan putlardan medet umuyordu. Putların yıkıldığı Kâbe şimdi putlarla doluydu.

Yaratılışın gayesini bilen küçük bir zümre vardı. Bunlar haniflerdi. Yani Hz. İbrahim (a.s)’ın yaşadığı gibi yaşamaya çalışanlar. İşte Abdülmuttalib bu haniflerdendi.

Abdülmuttalib herkesin hürmet ettiği biriydi. Heybetli, nur yüzlü ve doğuştan ak saçlıydı. Ona ak saçlı anlamında “Şeybe” diyorlardı. Kureyş kabilesinin Haşimoğulları ailesindendi.

Şeybe yıllar önce Kâbe’nin yakınındaki Hicr bölgesinde bir ağacın gölgesinde uyurken bir rüya görmüştü. Bir adam sesleniyordu.

“Haydi kalk! Tayyibe’yi kaz!”

“Tayyibe ne?”

Böyle sordu Şeybe ancak bir cevap alamadı. Ses kaybolup gitmişti. Abdülmuttalib ne yapacağını bilemedi. Kazmakla kastedilen neydi? Tayyibe neydi?”

“Haydi kalk! Berre’yi kaz!”

İkinci gün uykusunda seslendi. Abdülmuttalib sordu:

“Berre nedir?”

Adam yine cevap vermeden kayboldu.

“Haydi kalk! Mednune’yi kaz!”

Adam üçüncü gün de böyle seslendi. Abdülmuttalib sordu:

“Mednune nedir?”

Adam yine cevap vermeden kayboldu.

Abdülmuttalib üst üste gördüğü rüyalara bir anlam veremedi.

Büyük bir merak içindeyken dördüncü gün yine bir rüya gördü:

“Haydi kalk! Zemzemi kaz!”

Abdülmuttalib sordu:

“Zemzem nedir? Nerededir?”

Adam bu kez cevap verdi.

“Zemzem sudur! Hiç kesilmez! Hacılar ordan su alır! Alaca bir karga orayı gagalar. Orada karınca yuvası vardır!”

Mekke’de zemzem kuyusuyla ilgili çeşitli rivayetler olsa da, kuyunun yeri hakkında kimsenin bilgisi yoktu. Kesin olarak bilinen sadece şuydu: Hz. İsmail (a.s.)’ın, kızlarıyla evlenip ve yaşadığı Cürhümlüler Kabilesi düşman saldırısından kaçarken, Kâbe’deki bütün değerli eşyaları kuyuya atıp üstünü kapatmışlardı. Zemzem kuyusunun yerini kimse bilmiyordu.

Abdülmuttalib rüyada söylenen yeri araştırmaya koyuldu. Alaca bir karganın toprağı eşelediği yerde karınca yuvasını da görünce hemen kazmaya başladı. Bu işi çevreden gizli yapıyordu. Yanında sadece biricik oğlu Haris vardı. Çok geçmeden örülü taşlardan oluşan kuyunun ağzını buldu.

Olay kısa sürede duyuldu. Kureyşliler toplandılar. Aralarında fısıltılar başladı. Adıyy b. Nevfel ileri çıktı:

“Bu kuyu babamız İsmail’indir! Bizim de hakkımız var!”

Abdülmuttalib aynı fikirde değildi:

“Hayır! Sizin hakkınız olamaz! Bu görev sadece bana verildi!”

Adıyy bin Nevfel tehditvari bir tavır takındı:

“Sen yalnızsın! Bir tek oğlunla bize nasıl direneceksin?”

Abdülmuttalib şöyle dedi:

“Kimsesiz olduğum için beni küçümsüyor musun?”

Kureyşliler kibirliyidiler. Abdülmuttalib ellerini açıp duaya başladı:

“Yemin ederim ki, Allah bana on çocuk verirse birini Kâbe’de kurban ederim!”

Kureyşliler iddialarından vaz geçmeyince Abdülmuttalib “Bir hakem seçelim,” teklifinde bulundu. Şam’daki Sa’d bin Huzeym’i hakem yapmaya karar verdiler. Abdülmuttalib yanına amcalarından birkaçını aldı, Kureyş’in ileri gelenleriyle birlikte Şam’a doğru yola çıktılar.

Kızgın çölde susuzluk başlayınca, Kureyşliler Abdülmuttalib’e su vermediler. Onun susuzluktan ölmesini beklediler. Abdülmuttalib, zezemi bulduğu gibi çöldeki suyu da buldu. Üstelik Kureyşlilere de ikram etti. Onlar bu davranıştan mahcup olup şöyle dediler:

“Artık sana sözümüz yok! Zemzemi kazmak senin hakkın! Hakeme gerek kalmadı!”

Geri döndüler. Abdülmuttalib zemzen kuyusunu kazıp kıymetli mallar buldu. Altından geyik heykellerini, zırh ve kılıçları gören Kureyşliler yine homurdandılar.

“Bunlarda bizim de hakkımız var!”

Abdülmuttalib yeni bir teklifte bulundu:

“Aramızda kura çekelim!”

Kureyşliler sordu:

“Bu kura nasıl çekilecek?”

“Bir kura Kâbe, iki kura bana, iki kura da size! Kim, ne çıkar- sa onu alır! Çıkmayan da hakkına razı olur!”

Kureyşliler kabul ettiler.

Kâbe’deki Hubel putunun yanında toplanıp kura çektiler. Altın geyik heykeller Kâbe’ye, kılıç ve zırhlar Abdülmuttalib’e çıktı. Kureyşlilere bir şey çıkmadı ancak itiraz edemediler. Abdülmuttalib kılıç ve zırhları dövdürüp sac yaptırarak, bununla kâbenin kapısını kapattı. Kâbe, altınla süslenmiş oldu.

Mekke’nin adı önceden *Bekke* idi. Hz. Davud (a.s.)’a gelen Zebur’un 84. Ayeti “*Bekke Vadisi’nden geçerken, pınar başına*

çevirirler orayı, ilk yağmurlar orayı berekete boğar,” şeklinde olup halkın dilinde ise adı Gözyaşı Vadisi’ydi. Bekke; Kur’an-ı Kerim Ali İmran Suresi 96. Ayetiyle de sabit, “İnsanlar için kurulan ilk ev Bekke’de olmalıdır. Bereketli ve herkese doğru yönü göstereceği diye kurulmuştur.”

Kâbe yeryüzünde öyle bir nokta ki, görünen alemle görünmeyen alemin sınırı. Varlıktan yokluğa geçiş noktası. Sırlarla kaplı. O yüzden adı “Beytullah,” yani Allah’ın evi.

Abdülmuttalib’in Allah’a verdiği sözü yerine getirme vakti gelmişti. Zemzem kuyusu başındaki dileği gerçekleştirmiş on oğlu olmuştu. Şimdi birini Kâbe’de kurban edecekti. Abbas, Hamza, Ebu Talib, Zübeyr, Haris, Hacl, Mukavvim, Abdullah, Dırar ve Ebu Leheb’den birini seçmeliydi.

Bir baba evlatları arasından böyle bir seçimi nasıl yapabiliirdi? Göz göre göre evladının birini nasıl ölüme götürebilirdi? Hepsi de çok kıymetliydi. Ancak, ortada verilmiş bir söz vardı.

Abdülmuttalib oğullarına Allah’a verdiği sözü anlattı. İçlerinden birini kurban etmesi gerektiğini söyledi. Hepsi buna rıza gösterdiler. Sıra, kimin kurban seçileceğine gelmişti. Abdülmuttalib şöyle dedi:

“Her biriniz birer ok alın, üzerine adınızı yazıp bana getirin!”

Oğullar emri yerine getirdiler. Kâbe’deki Hubel putunun yanında kura çekilecekti. Kureyşlilerin geleneği böyleydi.

Oklar bir torbaya kondu. Birini çektiler. Üstünde Abdullah adı vardı. Abdülmuttalib oğullarından birini kurban edecekti, üstelik bu oğlu diğerlerinden her yönüyle farklı olan Abdullah’tı. Ancak Allah’a söz vermişti ve sözünü yerine getirmeliydi. Son derece üzgün bir halde evine yöneldi. Oğulları ondan haber bekliyordu.

“Oğlum! Allah, kurban edilmek üzere seni seçti.”

Abdülmuttalib oğlu Abdullah’ı Kâbe’ye götürdü. Nur yüzlü Abdullah kuraya itiraz etmedi. Babasına karşı gelmedi. Onda Hz. İsmail (a.s.)’in teslimiyeti vardı. Allah’a teslimiyet.

Abdülmuttalib, bıçağını hazırlayıp tam oğlunu kurban edeceği sırada bir grup Kureyşli karşı çıktılar.

“Ey Abdülmuttalib! Neden bunu yapıyorsun?”

“Söz verdim! Oğlumu kurban edeceğim!”

“Bu nasıl olur? Sen böyle yaparsan herkes seni örnek alır! O zaman da soyumuz tükenmez mi?”

Abdülmuttalib cevap veremedi. Haklıydılar. Ancak Allah’a verilmiş bir söz vardı.

Kureyşliler’den biri öne çıktı. Bu kişi, Abdullah’ın dayısı Abdullah bin Muğire’ydi.

“Ben yeğenimi kurtarmak için malımı vermeye hazırım!”

Diğerleri ona destek çıktılar.

“Meşru bir mazeret olmadan bunu yapamazsın!”

Abdülmuttalib ikna olacak gibi değildi. Allah’a verdiği sözü yerine getirmeliydi. O sırada Abdullah bin Muğire bir teklifte bulundu.

“Ey Abdülmuttalib! Şam’da bir kâhin kadın var! O herkese bir çare bulur! Oğlunu al ona git! Sana da bir çare bulur!”

Abdülmuttalib kararından vaz geçmedi. Kureyşliler ısrar ettiler.

“Kâhin Kadın, -Oğlunu kurban et!- derse, edersin. Ancak başka bir çare bulursa da onu yaparsın!”

Söylenenler akıllıcaydı. Danışmakta fayda vardı.

Kâhin kadına gidip yaşananları anlattılar. Arrafe adındaki kadın hadiseyi dinledikten sonra sordu:

“Mekke’de bir insanın diyeti nedir?”

“On deve!” dedi, Abdülmuttalib.

“On deve hazırlayın! Ok çekilen yere gidin! Oğlunuzla develer arasında kura çekin! Ok develere çıkarsa, onları kurban edip oğlunuzu kurtarın! Eğer ok oğlunuza çıkarsa, o zaman develeri bir diyet miktarı artırıp yeniden kura çekin! Bu şekilde oğlunuzu kurtarıncaya kadar ok çekin!”

Abdülmuttalib Kâhinin dediğini yaptı. Kâbe’de on deve hazırlayıp oğluyla birlikte kura yerine gitti. İlk ok çekildiğinde oğlu Abdullah’a çıktı. Develerin sayısını yirmiye çıkarıp yeniden çektiler. Yine Abdullah’a çıktı. On deve daha ekleyip yeniden ok çektiler. Yine Abdullah’a çıktı. Bu şekilde çekmeye devam ettiler.

Develer doksan olduğunda kura yine Abdullah'a çıktı. On daha ekleyip yeniden çektiler. Bu kez kura develere çıktı. Abdülmuttalib kanaat edebilmek için yeniden kura çekti. Yine develer çıktı. Bunu üç kez yaptıktan sonra kanaat getirmişti. Oğlu Abdullah kurban edilmeyecekti. Onun yerine yüz deve kurban edilecekti. Oğlunun kurtulmasına sevinen Abdülmuttalib develeri kurban ederek Mekkeliler'e dağıttı. Bu olayla, bir insanın diyetinin yüz deve olduğu gelenek haline geldi.

Abdullah evlenme çağına gelince babası ona uygun bir eş aramaya başladı. Zühreoğulları Kabilesi'nin önde geleni Vehb bin Abdi Menaf'ın kızı Amine'ye talip oldular. Vehb, Abdülmuttalib'in amca oğluydu. Amine on dört, Abdullah yirmi dört yaşındayken düğün yapıldı. Böylece, Kâinatın Efendisi'nin dünyaya gelmesine vesile olacak aile kurulmuş oldu.

Birkaç gün sonra Amine Hatun'da bazı değişiklikler başladı. Herkesin hayretle izlediği bu değişiklik Amine Hatun'un alnının parlamasıydı. Bu Muhammedî nur'du. Amine Hatun Kâinatın Efendisine hamileydi.

Amine Hatun evleneli bir ay olmuştu ki, Hz. Abdullah ticaret için bir kervana katılarak Suriye'ye gitti. Ve bir daha Mekke'ye dönemedi. Dönüş yolunda hastalanıp Medine'deki dayısının yanına bırakılmıştı.

Abdülmuttalib bir haber alabilmek için oğlu Haris'i Medine'ye gönderdi. Ancak Abdullah çoktan vefat etmiş ve Neccaroğulları'ndan Nabiğâ'nın avlusuna defnedilmişti. Amine Hatun bu haberi aldığı anda doğumuna az bir zaman kalmıştı. Kâinatın Efendisi hiçbir zaman babasını göremeyecekti.

Kâbe'nin önemli bir ziyaret olması, hac mevsiminde dolup taşması bazıları için rahatsız ediyordu. Özellikle Habeş Meliki'nin Yemen Valisi Ebrehe Eşrem bunların başında geliyordu.

Ebrehe, Bizans İmparatoru'nun desteğiyle San'a şehrine bir kilise yaptırıp içini altın ve gümüşle süsledi. Ancak burası Kâbe gibi ilgi görmeyince bu kez fillerden oluşan ordusuyla Mekke'ye yürüdü.

Mekke'ye yaklaşınca, bir elçiyle Kureyşliler'in reisi Abdülmuttalib'e haber gönderdi. Kan dökmek istemediğini, niyetinin

sadece Kâbe'yi yıkmak olduğunu, harp istemiyorlarsa reisin yanına gelmesini emretti.

Abdülmuttalib, Ebrehe'nin yanına varınca dedi ki:

“Allah'a yemin ederiz, harp istemiyoruz. Bizim savaşılabileceğimiz gücümüz de yok! Siz Kâbe'yi yıkmak istiyorsunuz ancak unutmayın, Kâbe Allah'ın evidir! Allah, kendi evini muhafaza etmez ise bizim gücümüz de, kuvvetimiz de zaten yoktur!”

Ebrehe kibirliydi. Hiddetle konuştu:

“Kâbeyi bana karşı hiç kimse koruyamaz!”

Mekkeliler mecburen dağa çıktılar. Kayalıklara saklanıp beklemeye başladılar. Şimdi Kâbe korumasızdı.

Miladi 571 yılının Muharrem ayı 17'nci Pazar günü ortalık ağarırken, Ebrehe Eşrem ordusunu harekete geçirmek istedi. Ancak Ebrehe'yi taşıyan “Mahmut” isimli Fil emre itaat etmedi. Üstelik emri duyar duymaz yere çöküverdi. Emri dinlemiyordu. Sadece yönünü başka tarafa çevirdiklerinde kalkıp hareket ediyor Kâbe'ye çevirdiklerinde ise olduğu yere çöküveriyordu.

Ebrehe, orduyu harekete geçirmek için uğraşırken, o ana kadar açık olan hava birden karardı. Gökyüzü kuşlarla kaplanmış, çığlıklarla doluydu. Sonra çığlıklar gök gürültüsüne dönüştü. Daha önce böylesi ne görülmüş, ne duyulmuştu. Gökyüzünden taş yağıyordu. Ebrehe, ordusuyla taş yağmuruna tutulmuştu. Yüce Allah'ın Ebabil'den oluşan ordusu gökyüzünden harekete geçmişti. Ebabil ordusu, ağızındaki ve ayağındaki taşlarla Ebrehe'nin ordusunu perişan etti. Askerler kaçmaya çalıştılar. Ebrehe yaralandı. Savaş meydanı çok geçmeden cansız askerlerle sessizliğe büründü.

Savaş meydanındaki bu sessizlik de uzun sürmedi. Aniden şiddetli bir yağmur başladı. Yağmur sele dönüştü. Ölülere önüne katıp sürükledi. Böylece Kâbe tertemiz oldu.

Bunlar olurken Kâinatın Efendisi'nin doğumuna 50 gün kalmıştı.

Yüce Allah, beytini nasıl koruduğunu Fil suresinde emirle buyurdu:

“Rabbin filin yanındakilere neyi nasıl yaptı görmedin mi? Onla-

rın planlarını boşa çıkarmadı mı? Onların üzerine pıskın tuğladan yapılmış taşlar yağdıran sürü sürü kuşlar salmadı mı? Sonuçta Allah onları yenilip ezilmiş ekine çevirdi.”¹

Mekke’de yeni doğmuş bebeklerin süt anneye verilmesi bir gelenektir. Bunun sebebi şehrin çok sıcak, bunaltıcı olmasıydı. Bu yüzden yeni doğmuş bebekler, birkaç yıllığına emzirilmesi için şehrin dışındaki serin yaylalarda yaşayan kadınlara verilir. Süt annelikle gelir elde eden kadınlar da yılın belirli dönemlerinde toplu olarak şehre iner, kapı kapı dolaşarak yeni doğmuş bebek ararlardı.

Badiye Yaylası’nda büyük bir kuraklık yaşayan Beni Saad Kabilesi kadınları Kâbe’ye geldiler. Yeni doğmuş bebekleri araştırıp buldular. Bütün bebekler paylaşıldı. Ancak, azadlı cariye Süveybe’nin emzirdiği Muhammed Bebeği yetim olduğu için hiç biri kabul etmek istemedi.

Halime, şehre gelen kadınlardan biriydi. Süt annelik için yeni doğmuş bir bebek bulamamıştı. Akşama doğru elleri boş olarak geri dönerken Abdülmuttalib ile karşılaştı. Böylece arayışta olan iki insan birbirini bulmuştu.

Halime, yeşil ipek bir beze sarılı, dünyalar güzeli Muhammed Bebeği kucağına aldığı anda bebek uyuyordu. Uyandırmaya kıyamadı. Alnının ortasından öpüp kokladı. Bebekle arasında bir bağ oluştu. Güçlü bir bağ! Hemen memesini uzatıp emzirmeye başladı.

Şimdi Badiye Yaylası’nda kuraklıktan eser kalmamıştı. Muhammed Bebek geldikten sonra her şey değişmişti. Halime’nin sütsüz dişi devesi süt veriyor, zayıf merkebi artık yük taşıyordu. Hatta ardından sesleniyorlardı: “Ey Ebu Zueyb’in kızı! Bizi bekle! Şu hayvanı biraz yavaşlat!”

Muhammed Bebeğin büyümesi de yaşıtlarından farklıydı. Dokuz aylık olduğunda anlaşılır bir şekilde konuşuyordu. Onuncu ayda gürbüz bir çocuktü. İki yaşında süttten kesildi.

Halime, Muhammed Bebeği hiç gözünün önünden ayırmı-

¹ Fil Suresi 1-5

yordu. Onu ilk görüp alnından öptüğü anda aralarında oluşan bağ, şimdi daha da artmıştı. Muhammed Bebek, süt kardeşleri olan Üneys, Abdullah ve Şeyma'dan çok farklıydı. O her şeyiyle özeldi. Ancak ne yazık ki, Muhammed Bebeği annesine geri götürme zamanı gelip çatmıştı.

Halime çok üzgündü. Uzun zamandır bunun korkusuyla yaşamıştı. Muhammed Bebekten ayrılmak istemiyordu. Bebeğin kokusu cennet kokusuydu. Halime için için ağlıyor, bu ayrılığa bir çare arıyordu. Yine de bebeği annesine götürdü.

Amine Hatun, oğlunu sevinç göz yaşlarıyla karşıladı. Onu çok özlemişti. Ancak aynı anda süt anne Halime de ağlıyordu. O çaresizlik içinde aklına bir fikir geldi:

“Oğlum biraz daha benimle kalsa! Ne olur, size yalvarıyorum! Oğluma burada veba bulaşmasından korkuyorum. Yalvarırım biraz daha benimle kalsın!”

Halime yalvarıp, yakarıyordu. Muhammed Bebeği olan sevgisi o kadar belliydi ki! Bu sevgi, bir öz anne sevgisinden farksızdı. Amine Hatun böylesine içten bir sevgiye kayıtsız kalamadı. Halime sevinç içinde bebeği alıp tekrar evine götürdü.

Muhammed Bebek dört yaşına kadar Badiye Yaylası'nda kaldı. Süt annesi Halime ona gözü gibi bakmaya devam etti. Hiçbir zaman onu yalnız bırakmadı. Bir iş için ayrılmak zorunda kaldığı anlarda da süt kardeşleri Şeyma ve Abdullah'a sürekli aynı şeyi tembih ediyordu: “Muhammed'in yanından sakın ayrılmayın.”

Kâinatın Efendisi dört yaşına yeni girmişti. Birgün süt kardeşi Abdullah ile birlikte kuzuları otlatırken, kuşluk vakti bir ağacın altında oturdular. Abdullah gölgede uyurken Kâinatın Efendisi uyumuyor, yerin ve göğün ihtişamını izliyordu. O an kuzuların uzaklaştığını fark etti. Onları çevirmeye giderken aniden karşısına nur yüzlü iki insan çıktı. Birinin elinde içi karla dolu bir altın tas vardı. Kâinatın Efendisini tutup hiç incitmeden sırtüstü yavaşça yere yatırdılar.

O sırada Abdullah uyanmış ve uzaktan yaşananları görmüştü. Hemen koşarak eve haber haber verdi. Halime ve kocası Haris

nefes nefese olay yerine geldiklerinde ortada Abdullah'ın anlatıklarından eser yoktu. Kâinatın Efendisi ayakta dikiliyordu.

“Ne oldu yavrum? Neyin var?”

Böyle sordu Halime telaş içinde. Cevapladı Kâinatın Efendisi: “Beyaz elbiseli iki adam önüme çıktı! Birinin elinde içi karla dolu bir altın tas vardı. Beni yavaşça yere yatırdılar. Göğsümü kestiler, kalbimi çıkarıp yardılar. Siyah bir kan pıhtısı çıktı. Sonra kalbimi ve göğsümü yanlarında getirdikleri karla temizleyip gittiler!”

Zaman büyük bir hızla geçti. Sütanne Halime'nin, Muhammed'den ayrılık zamanı yine gelmişti. Muhammed beş yaşına girmiş sağlıklı bir çocuktü. Ayrıca sütkardeşi Abdullah'ın da şahit olduğu olaydan sonra Halime ve kocası Haris tedirgindiler. Onun başına bir şey gelmesinden korkuyorlardı. Şehre inerek annesi Amine Hatun'a emaneti sapasağlam teslim ettiler.

Amine Hatun oğluna kavuşmuştu ancak içinde dinmeyen bir sızı vardı. Bu sızı kocası Abdullah'tı! Baba oğlunu hiç görmeden ölmüş, oğlu da babasını hiç görmemişti. Daha doğmadan yetim kalmıştı. Amine Hatun biricik oğlunu yanına alıp eşinin kabrini ziyarete gitti.

Abdullah'ın kabri, Medine'de bulunan akrabaları Adıyy bin Neccaroğulları'nın avlusundaydı. Amine, oğluyla birlikte eşinin kabri başında gözyaşı döküp dualar okudu. Bir süre dayısı oğlu Nabiga'nın evinde misafir oldular. Kâinatın Efendisi, babasız kalmanın acısını ilk kez bu kadar derinden hissetti.

Medine'de kaldıkları zaman ona Ümmü Eymen dadılık ediyordu. Gözünün önünden hiç ayırmıyor, birlikte dolaşıyorlardı. Arada bir Neccar isimli suya götürüyor, yüzmeyi öğretiyordu.

“Bu çocuğun adı nedir?”

Ümmü Eymen'e sordular. Muhammed çocuk çevredekilerin dikkatini çekmişti. Ümmü Eymen soranları tanımiyordu.

“Niçin soruyorsunuz?”

“Bir tanıdığa benzettik!” dedi, içlerinden biri. Düzgün giyimli, güler yüzülü iki rahiptiler. İki Yahudi din adamı. Çocuktaki nurun farkındaydılar.

“Adı Ahmet!” diye cevapladı Ümmü Eymen.

Adamların yüzünde bir gülümseme oldu. Çocuğun önünde saygıyla eğildiler. Sırtına baktıktan sonra şöyle dediler:

“Bu çocuk peygamberdir. Bu şehir hicret edeceği yerdirdi!”

Medine’ye geleli bir ay olmuştu. Amine Hatun, kocasının kabrinde dualar okuduktan sonra Mekke’ye yola çıktılar. Hava çok sıcaktı. Yolda Amine Hatun hastalandı. Ümmü Eymen ne yapacağını bilemiyordu. Mecburen bir ağaç gölgesine sığındılar. Anne su istedi. Muhammed çocuk koşarak annesine su yetiştirdi.

Amine Hatun suyu içtikten sonra oğlunun ellerini tutup kokladı. Gözleri yaşlıydı. Hüzünlü bakışlarla oğlunu inceledi ve “Ey ölüm okundan yüz deve karşılığı kurtulan Abdullah’ın oğlu! Allah seni aziz kılsın,” dedikten sonra hakkın rahmetine kavuştu.

Kâinatın Efendisi, Miladi 576 yılında, Mekke ile Medine arasındaki Ebva Köyü’nde, doğmadan önce başlayan yetimliğine öksüzlüğünü de ekledi.

Ümmü Eymen o günden sonra, Muhammed çocuğa hem anne, hem de baba oldu. Muhammed de onu anne olarak kabulendi. Büyüyünce de “Annemden sonra Annem!” diyerek onun gönlünü almaya devam etti.

Yaşananlar insan gözüyle böyle görünse de, Kâinatın Efendisi’ni asıl koruyup gözetken Yüce Allah’tı. Ve bunu Kur’an’da şöyle bildirdi.

“Rabbın seni yetim bulup da barındırmadı mı?”²

Kâinatın Efendisi, annesinin vefatı sonrası dedesi Abdülmuttalib’in himayesindeydi. Abdülmuttalib Kureyşlilerin reisiydi. Uzun boylu ve heybetli görünüşe sahip olmanın yanı sıra sözüne güvenilen bir insandı. Herkese yardım ederdi. Güler yüzü, yardımsever kişiliği sayesinde evi her zaman misafirle dolar taşardı. Bu özelliğiyle Kureyşliler kendisine “İkinci İbrahim!” diye hitap ederlerdi.

Abdülmuttalib torununa özel bir ilgi gösterir ve hiç yanından ayırmazdı. Kendi oturduğu mindere hiç kimse oturamazken

² Duha Suresi 6